

dos cacics a qui ell s'ha compromès a servir en acceptar l'alcaldia de R. O.

En Cabré (neòfit) defensa, ben malament per cert, el nomenament d'alcalde de R. O. (Mal debut, amic.)

En Miró, diu que no es queixen del Sr. Segura, sinó del seu nomenament de R. O.

En Roca, diu que quan entrà, deien de deixar la política part de fóra, i que si ells (vol dir els nostres—quin són els nostres?—Quasi que he perdut el compte; i que si ells, deia ho han fet, els contraris no.

En Segura diu que ha acceptat per disciplina; que es deu a un partit i que serà un fidel servidor de Tarragona, no deixant que en ell influèixin ni els cacics, ni el govern civil.

De manera que es deu a un partit, és disciplinat i no farà cas del que'l partit li mani. Segurament que ha fet un gall nostre tenor. ¿Veritat?

En Galès recorda el telegrama den Masdeu. En Segura diu si s'aprova i quan ja han quedat que sí, en Cabré pidola la paraula per dir que no; es vota i s'acorda que sí per 14 vots contra 11. Els tradicionalistes han votat amb els anticaciquistes, lo que ilusiona una mica a en Gilabert, al meu entendre sense haber-hi de què.

Papitu Tapias, debuta per dir que ha votat contra el telegrama perquè no té importància.

El Sr. López diu que s'adhereix. (Es una altra manera de debutar sense comprometre's.)

I comencen les votacions:

Per la primera tinència, obtenen 11 vots cada un, dugues vegades i 3 en blanc, en Gilabert i en Català. Se'ls rifen i surt el metge. ¡Pobres malalts!

A la segona 14 en blanc i 11 en Rabadà; sembla que hauria d'ésser elegit *en blanc*; doncs no senyor; no sé per quina regla de tres, queda proclamat en Rabadà. Coses del caciquisme. ¡Pobres malalts!

Té raó que ja ho havia dit amb l'altre metge; això deu ésser una altra conuinació: En Segura, donarà feina als metges, aquests no podran visitar els malalts, aquests altres es moriran i el Tenor vinga guanyar pessetes en funerals i enterros. ¿A partir amb qui? Ara que en aquest món *todo tiene sus quiebras* i la conuinació per *segura* que sembli, pot fallar: tots sabem que hi han molts malalts que no sabrien morir-se si el metge no els hi prestava els seus serveis.

Tercera tinència, Alonso, 11; Duran, 11; en blanc, 3. Sorteig i queda l'Alonso amb la vara.

Quarta: en blanc, 14; Masdeu, 11.—Masdeu.

Quinta: Miró per 11 i 14 en blanc.

Sisena: Tutusaus, per sorteig entre ell i en Prats.

Síndics: Escofet i Lomba, per sorteig contra Cabré.

En Lomba declara que els del seu banc han votat sempre en blanc. En Segura diu que s'han d'acordar dies i hores de sessió i per unanimitat s'acorda dissabtes i dilluns a dos quarts de set de la vetlla. (Es celebraran el dilluns) Tornarà a anar-hi el públic i s'hi estarà més bé que al Cine i sobretot s'hi riurà més. ¿Veritat senyor Papitu Tapias?

Segura fa avinent que tots els nomenaments han quedat interins per manca de majoria absoluta i ens amenaça amb un discurs de salutació i gràcies (no hi ha de què) per després de la constitució definitiva. Si en lloc d'una amenaça es tractés d'una promesa de quelcom de bò, declinariem l'honor; però ara hem d'aguantar, no hi ha més remei; per alguna cosa és de R. O.

Són dos quarts d'una i cau el teló. Al nombrós públic, tots els bancs estaven plens, no l'ha arribat a interessar la Comèdia.

Els que esperàvem un diàlec entre en Lomba i l'Ulargui, que fés qüestió de cortesia parlar en castellà a una dotzena dels *cervantistes honoraris*, ens hem sentit defraudats; l'Ulargui *ha brillado por su ausencia*.

RUMANILL

Cambrils

Es una de les viles més plenament simpàtiques de les comarques tarragonines, i també de les més riques.

Una terra grassa, generosa, tota reduida a cultiu i treballada amb afany i amor: camps de vinya inacabables, camps de garrofers gegantins, oliveres esplèndides, clapes d'horta, i, al fons, el mar llatí, que dona fruits abundosos en mans dels braus mariners de la Platja.

No hi han ni pobres ni jornalers. Els que menos, tenen hisendes a mitges i amb el treball cullen prou per a cobrir les necessitats de la vida i convertir-se, a cop i de laboriositat, en petits propietaris.

També de Cambrils n'ha sortit el Cardenal Arquebisbe de la nostra Seu Primada Dr. Don Francesc Vidal i Barraquer, que estima sa vila nadiua ardorosament, com l'estima sa família, representada per Don Josep Vidal i Barraquer, l'ilustre cap devanter de l'organització agrària de la Comarca.

Diumenge passat volguérem fruit de la diada Cambrilenca, i ja de bon matí començarem a presenciar la maravel·la d'una Missa de Comunió, final dels exercicis predicats pel Pare Roca, S. J. El Sr. Cardenal ministrà les Sagrades Formes i s'acostàren a la Santa Taula més de 800 persones, potser 900.

Devant del colpidor exemple de pietat cristiana que Cambrils donava, recordàvem altres cassos: Constantí reconquerit, Pòbla de Mafumet que fuig, Prades ja allunyat, i's produïa més ferm el convenciment de la fonda catolicitat del poble català i del immens rendiment que donaria si se li enviaven Sacerdots sadollats d'amor a Déu i a Catalunya i sapiguent lo que és la vida: en els Seminaris i en les Normals, rau el pervindre de la nostra raça!

Sobre mig dia ens en anàvem camí enllà, rebutjant el carruatge ofert, retrovant el pler intensíssim dels arbres despertant al crit de la Primavera. Amics dilectes ens explicaven el Cambrils que creix en seny, benestar i catalanitat, desaparegudes velles rancúnies. Are són els Vidal, els Roig Rovira, els Balcells, el Marqués de Marianao i tants altres que imposen la pau i la concòrdia que'l poble desitja.

Arribem a un bosc, sorgit com per miracle entre'ls vinyars inacabables: un bosc, una pineda en aquest país? L'oc deleitos, de pins seculars, convida al repòs i fa més plaenta l'alegria: és una de les propietats de Dn. Carles Roig i Rovira, que regala al Sr. Cardenal perquè s'hi construeixi el Cementiri.

Van arribant gent i més gent, a peu i en carruatges; arriba també el propietari voltat d'amics: sa figura venerable es remou amb certa intranquil·litat, fins que trova al qui buscava: un minyó d'uns deu anys, espigat, d'ulls negres que brillen fortament: és el seu net únic, en Francesc Carles.

Al poc arriba l'auto del Sr. Cardenal, al qui acompanyen les autoritats de Cambrils: els reben el Sr. Roig Rovira i el seu net, passejen per la pineda envaïda de cambrilencs i van a col·locar la 1.ª pedra del nou cementiri. Don Carles Roig saluda als cambrilencs i demana a S. E. li permeti parlar per boca del seu net: el jovenet, alt i espigat, d'ulls negres i brillants, se sent commós, però parla dominant-se i consegueix fer-se sentir i ben entendre: Diada Cambrilenca aquella, en que al seu avi li cap la sort de oferir a S. E., el més il·lustre fill de Cambrils, un lloc que servirà de repòs als Cambrilencs, acullint ses restes mortals, agermanats tots davant de la mort i davant del dolor de la pèrdua de les persones benivolgudes. Les paraules del nin-home, son acullides amb xardorosos aplaudiments.

El Cardenal ha sigut revestit. S'ha llegit l'acta de la primera pedra per el Vicari Rnt. Dn. Josep Boronat, i S. E. parla als seus fills i germans de Cambrils: L'amor a Cambrils ens reuneix i uneix davant la Mort: sembla'l símbol de la resurrecció del poble. Enalteix la generositat del ilustre donant i recull les paraules del jovenet ardit: éll és altre símbol del demà quasi actual del nostre poble.

Alguns diuen que és allunyat del Mar aquest lloc, i jo contesto que és d'una bellesa esquisida i que'ls morts bé el tenen el dret de que'ls qui resten vius preguin per ells i'ls acompanyin en son darrer viatge, encare que sigui una mica llarc: és l'últim sacrifici a la persona aimada, i, per a portar-los, als nostres morts, jo vos oferesc el cotxe del meu Pare, que també era fill de Cambrils i que tant vos estimava (forts aplaudiments).

Aquí reposaràn les despulles mortals dels cambrilencs fins el dia de la Resurrecció: aquí ens unirem amb tradicions, afectes i records; volguem també que aquesta unió en la mort hi sigui en la vida, units en l'amor a Déu, a Catalunya i a Cambrils (vius aplaudiments).

Col·locada la primera pedra del cementiri nou, retornarem per la carretera del Parc.

A la tarde es col·locà la primera pedra de la Fassina dels Sindicats del Camp, desde Reus fins a Vilaseca i'l Mar i fins a les muntanyes que tanquen el Priorat: revestí l'acte grandiosa solemnitat, car hi assistia'l poble en massa, presidit pel senyor Cardenal i per son germà Don Josep, ànima de la valenta institució.

També s'inaugurà la Sucursal del Banc de Reus que beneí S. E., servint-se un xampany d'honor, presidit pel Cardenal i per Don Eduard Recasens, nostre amic eminent, que pronunciàren discursos eloqüentíssims, sovint interromputs pels aplaudiments dels qui escoltàvem. També parlàren altres personalitats invitades.

Ens portaria massa lluny explicar aquestos actes; però com són interessantíssims i ens proposem insistir, a no tardar, per a reflexar l'obra imponderable del Sindicat, presidit per Don Josep Vidal i Barraquer, i sobres l'obra que recalitza el Banc de Reus, representat en la festa pel càli i orador Don Eduard Recasens, que tan bona reputació i fama de financier ha conquerit com a un dels gerents del Banc de Catalunya.

La vila de Cambrils, en aquell diumenge de llum, vessava catalanitat. Inútil i quasi ofensiu resulta consignar que tot se féu en català i a la catalana, i que'l sentiment catalaníssim del poble i de llurs directors, se traslluï mantes vegades: Cambrils no pod oblidar als exercits de Felip IV, degollant al poble indefens i penjant en els marlets de ses muralles al Baró de Rocafort, al Batlle i als Jurats del poble.

D'Art

En Joan Molas i en Francesc de Cidón, han exposat a casa Brell, el primer un pergami títol de soci honorari que la Cofradia de la Sang de nostra ciutat fa al Rei Alfons, i el segon un cartell anunci d'una pel·lícula projectada en aquesta terra tarragonina. Anem a ocupar-nos d'aquests treballs.

Den Joan Molas no recordem haver-li vist un treball d'aquesta naturalesa com importància, és en veritat un bell treball en *quan se refereix a la execució tan del dibuix com del modelat*. En son favor direm més: havem vist molts treballs de justa naturalesa i sobre tot *adoptant estil gòtic*, no recordem millor; sols recordem les pàgines decoratives dels llibres d'aquells temps, que en Joan Molas ha tingut a bé treure'n lo suc espiritual per a reproduir-les: tal és la finor i elegància del seu perfilat en lletres i motius decoratius primorosament executat amb una dolçor i harmonia notabilíssimes.

No podem dir això de la composició, i cregui en Joan Molas que ho sentim amb l'ànima no poder dir-ho, perquè, la primorositat i poder de execució *en aquestes coses* és demostrat val la pena que estiguin estretament unides amb la del concepte obra que és la composició, i, no parlem de la idea *significativa* d'aquest treball, sinó solament de la *distributiva de elements decoratius*. La composició, al nostre entendre com en realitat així és en tota manifestació conceptual d'art, ha d'ésser tallada de manera que *ni sobri ni falti a ella, és un tot amb les seves corresponents parts*, i la dificultat més gran i trascendental per a l'artís-